

Drie kon nog, vijf was teveel

Ruim zeventienduizend kilometer van hier woonden eens vier zusjes in een kindertehuis. De moeder was overleden, en de vader was niet in staat om voor hen te zorgen. Tijdens hun vijfjarig verblijf in enkele kindertehuizen kregen ze nooit bezoek. Twee jaar geleden vonden Nethra, Kanchana, Shashikala en Savithri uit India na een vliegtuigreis van tien uur een nieuw thuis in Oerle.

Door Ad Adriaans

Marie-José en Aad Faasen kregen in 2003 van de ene op de andere dag vier kinderen in huis die ze niet konden verstaan. Het verhaal is in een paar uur verteld, maar het hele adoptietraject heeft jaren geduurd.

“We wilden erg graag kinderen, maar het wilde niet zo erg vlotten met de kindervens”, steekt Marie-José van wal. “Van lieverlee zijn we gaan denken aan adoptie.”

“We hebben ons toen aangemeld bij het Ministerie van Justitie”, vervolgt haar man Aad. “Na twaalf maanden krijg je dan een uitnodiging om aan een bijeenkomst deel te nemen. Groepen van acht stellen krijgen informatie en filmpjes te zien. Je ziet succesverhalen, maar ook mislukkingen en rouwprocessen die soms doorgemaakt moeten worden. Je krijgt problemen voorgelegd om te kunnen beseffen wat er allemaal fout kan gaan.”

Hechting

“Hechting en hechtingsstoornissen komen ook aan bod”, gaat Marie-José verder. “Hechting is belangrijk voor de moeder-kind relatie, je kind is gehecht aan jou. Bij adoptiekinderen kunnen hechtingsstoornissen ontstaan, daar moet je je voelsprietten voor uit hebben staan zodat je dat tijdig onderkent. In totaal hebben we zes bijeenkomsten bijgewoond. Daarna meldden we ons weer bij Justitie en de Raad voor de Kinderbescherming. Vervolgens hebben we bezoek gehad van een functionaris van de Kinderbescherming. Je wordt geïnterviewd en de thuissituatie wordt bekeken. Als daarna het sein op groen komt kun je pas contact opnemen met een van de adoptiebureaus. Ondertussen hadden wij al besloten dat we een kind uit India wilden adopteren. Daarvoor meldden wij ons bij de stichting Meiling. Deze stichting heeft zich tot doel gesteld om te bemiddelen bij adoptie voor kinderen die in hun eigen geboorteland geen of weinig toekomstmogelijkheden hebben. Zij zoeken geen kinderen voor ouders. Zij zoeken ouders voor kinderen. Het belang van het kind staat voorop. Om deze reden spant Meiling zich bijzonder in voor die kinderen voor wie het moeilijk is ouders te vinden.”

Wachtdijst

Aad: “We kwamen op de wachtdijst terecht. We kregen te horen dat we nog wel een jaar zouden moeten wachten. In India worden veel kinderen aan hun lot overgelaten. De autoriteiten aldaar lopen er echter niet mee te koop dat ze straatkinderen hebben, maar er zijn er wel een miljoen. Na drie jaar kregen we, net op het moment dat we het advies kregen om desnoods een ander land te kiezen, een signaal van ‘we hebben iets voor jullie’.

Op een informatiebijeenkomst hoorden we van een experiment bij de adoptieorganisatie met een ander tehuis dan waarmee ze normaal contact hebben. We moesten ze laten weten tot hoeveel kinderen we eventueel wilden gaan, tot maximaal zes! Het werd een gedenkwaardige terugrit.” “We hadden bij het adoptiebureau eigenlijk geen eisen gesteld”, zegt Marie-José. “Leeftijd was voor ons niet belangrijk, en twee tegelijk kon ook wel. Maar waar er twee zijn kunnen er ook wel drie zijn, maar vijf vonden we toch echt teveel. Zo kwamen we dus op vier uit. Binnen India mag men maar een kind tegelijk adopteren, daarom werd voor de vier zusjes gezocht naar een buitenlands gezin. De Kinderbescherming in India had als eis gesteld dat het viertal bij elkaar moest blijven. De meisjes zaten eerst in een tehuis zonder adoptievergunning. Toen bekend werd dat er voor hen een adoptiemogelijkheid in zicht kwam zijn ze overgeplaatst naar een tehuis met vergunning. Tijdens hun verblijf daar leerden de kinderen ook Engels. Dit tehuis heeft als directrice een Duitse mevrouw. Twee maanden per jaar gaat zij naar India. Het gaat er zeer gedisciplineerd aan toe in dat tehuis.”

Experiment

“Ook voor Meiling was het een experiment”, vervolgt Aad. “Nogmaals moesten we door de mangel. We hebben enkele zeer indringende gesprekken gehad met een specialist van de Universiteit van Utrecht. We moesten reageren op vragen als: ‘hoe pak je dat aan met vier kinderen die je niet kunt verstaan, die een jetlag hebben en ’s nachts om 04.00 uur de koelkast gaan plunderen’.

Vervolgens eiste de Duitse mevrouw dat we eerst op kennismakingsbezoek moesten komen. Eigenlijk waren we daar niet voor. Je loopt het risico dat het uiteindelijk niet doorgaat, met alle gevolgen van dien voor de kinderen. Maar medio 2002 zijn we toch gegaan. Om het ijs te breken hadden we wat cadeautjes meegenomen. We zijn er vier dagen geweest en hebben veel tijd met de kinderen doorgebracht. We vonden het leuke meiden. Aan de kinderen is later gevraagd: willen jullie naar Nederland?

Terug in Nederland werd de procedure in gang gezet. Regelmatig stuurden we een kaartje naar de meisjes. In april 2003, weer bijna een jaar later was alles rond en mochten we de meisjes gaan ophalen. We zijn nog even met ze naar hun vorige tehuis teruggegaan om afscheid te nemen. De meisjes hadden elk niet meer dan een klein rugzakje als bagage. We hadden wat kleding voor ze meegenomen en ze dat laten aantrekken. Je kon aan de kinderen merken dat er iets bijzonders stond te gebeuren. De gezichtjes stonden strakker dan normaal, maar ze hadden veel steun aan elkaar. Op het vliegveld moesten we erg lang wachten doordat er een heel pak documenten gecontroleerd moest worden. Maar eindelijk kon dan de lange terugreis beginnen.”

Thuis

Op Schiphol stond een ontvangstcomité klaar bestaande uit familie en vrienden. En eenmaal thuis in Oerle was het feest. “De kinderen speelden al meteen met elkaar”, herinnert Marie-José zich nog goed. “Het zontje van een kennis zei tegen een van de meisjes: ‘zal ik jou eens een goeie bak vertellen’, maar die verstond er toen natuurlijk nog niets van. De kinderen zijn vervolgens twee weken thuis geweest om wat tot rust te komen. Daarna gingen ze

naar een school in Eindhoven voor buitenlandstalige kinderen. Met zo’n vijftien leerlingen per klas bestaande uit verschillende nationaliteiten wordt er alleen maar Nederlands gesproken. Ze leerden snel. De jongsten hebben er enkele maanden gezeten. Zij hadden toen voldoende basis om in een gewone basisschool in te stromen. De oudste twee zaten er langer, zij moesten meer leren om op hun niveau te kunnen instromen.

Nethra (13) zit nu op een middelbare school voor buitenlandse kinderen, een onderdeel van het Stedelijk College in Eindhoven en ze is lid van een hockeyclub. Kanchana (11), Shashikala (8) en Savithri (7) krijgen les op basisschool Dick Bruna. De elfjarige is lid van de scouting en de twee jongste meisjes zitten op pianoles. Het gaat goed met ze, ze hebben vriendinnen op school en zijn inmiddels goed geacclimatiseerd. Ze zijn heel sociaal.”

Toilet

“In het begin was hun conditie slecht door het eenzijdige eten dat ze in het kindertehuis kregen. Ze aten hier dan ook veel. In het kindertehuis was maar één fiets. Toen de kinderen hier kwamen kon alleen Kanchana fietsen. Bij slecht weer liepen ze gewoon op blote voeten naar buiten, dat waren ze in India gewend waar de temperatuur

vaak de veertig graden haalt. Hun behoefte deden ze staand op het toilet. Ik zag ze dan met een emmer water sjouwen om hun achterwerk schoon te maken. Ik heb wat moeten dweilen in het begin”, lacht Marie-José.

“Doordat ze uit een tehuis van dertig kinderen kwamen hadden ze in het begin nooit een mening. Nu beginnen het al echte individuen te worden. Alleen Nethra kan de taal die ze in India spraken, het Kannada, nog lezen en spreken. Op internet leest ze wel eens een krant uit India. Naast Nederlands spreken ze een beetje Engels. Ze spreken ons dan ook aan met Mommy en Daddy.”

Emma

Het onverwachte is dan toch nog gebeurd. In 2004 werd Marie-José zwanger. Vorig jaar november werd de familie Faasen verblijdt met de geboorte van dochter Emma.

Marie-José: “De komst van Emma is als heel positief ervaren, de vier dames waren apetrots toen Emma er was. Als tweede naam hebben we haar de naam van de moeder van de vier gegeven waarop de oudste zei: “Emma is veel te wit om zo te heten”.

Verjaardag

“Van de kinderen kennen we alleen maar de voornaam, op geen enkel document staat een achternaam”, zegt Aad. “Ook hadden drie van de vier dezelfde geboortedag en – maand. Dat klopte niet. In India worden verjaardagen niet gevierd. We hebben voor twee van de kinderen een andere datum gekozen om hun verjaardag te vieren.”

Van 0 naar 5 kinderen in anderhalf jaar

Het is vrij uniek om in anderhalf jaar tijd een gezinsuitbreiding van nul naar vijf mee te maken. Hoe heeft de familie Faasen dit ervaren? “Natuurlijk is dat een grote ommezwaai. En omdat we altijd graag een gezin wilden was het lange wachten op de vier meisjes tussen juni 2002 en april 2003 wel een hele zware tijd. We waren inmiddels al voogd voor de meisjes en voelden ons verantwoordelijk. We waren veel met de voorbereidingen bezig zoals het kiezen van een school, het aanschaffen van een grotere auto, verbouwen en het kopen van bedden. We dachten veel na over hoe de meisjes zouden reageren en hoe zij zich zullen gaan ontwikkelen. Toen de vier er eenmaal waren ging alle vrije tijd en energie naar de kinderen. Daarom hebben we nu Nettie als hulp en oppas en Tuincentrum Bullens om de tuin bij te houden. Vooral tijdens de laatste maanden van de zwangerschap en na de geboorte van Emma was Nettie van onschatbare waarde. Als we nu een dagje op stap gaan is het een hele verhuizing. Voor de vakantie huren we de grootste mogelijke caravan inclusief beddinen en handdoeken, en zelfs dan nog is de auto te klein. Uiteindelijk is er dan één de dupe, en dat is onze hond Bono, die blijft voortaan wat vaker thuis. We hopen dat de kinderen een goede opleiding zullen volgen en een plekje in de wereld zullen weten te vinden”, besluit een trotse moeder.

Voor meer informatie over adoptie:

www.kinderbescherming.nl en www.meiling.nl